

200706881/1.

Datum uitspraak: 5 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

.....
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/14204 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 29 augustus 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

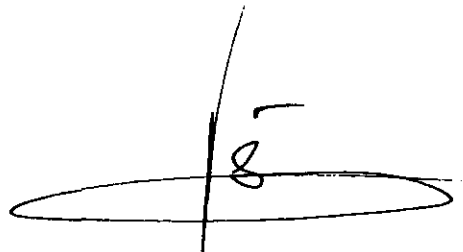
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007

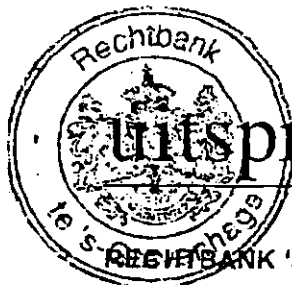
154-523.

Verzonden: 5 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

HB
26/9/07

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regn.: Awb 07/14204 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Chinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0412.20.0304,
eiseres,
gemachtigde: mr. J.M. van Westerlaak, juridisch medewerker te Zwolle;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door: mr. M. Buisman, ambtenaar van het departement.

1. Het verloop van de procedure

Op 3 januari 2005 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, zoals bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 2 maart 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 30 maart 2007, aangevuld bij brief van 1 juni 2007, is daartegen beroep ingesteld. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 21 augustus 2007 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. De standpunten

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als alleenstaande ongehuwde moeder vervolging, dan wel een behandeling als verboden in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft te vrezen. Verweerder heeft daarbij onder meer verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse

Zaaknummer: Awb 07/14204

blad 2

Zaken van 30 juni 2005, kenmerk DVP/AM -877726 (het ambtsbericht. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat de door eiseres aangevoerde humanitaire omstandigheden waardoor zij niet terug zou kunnen keren naar haar land van herkomst, omstandigheden zijn die na vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan, zodat zij niet kunnen leiden tot een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c van de Vw 2000. Tenslotte is verweerder van mening dat er geen aanleiding bestaat eiseres ambtshalve in het bezit te stellen van een vergunning tot verblijf onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling", omdat volgens voornoemd ambtsbericht opvang aanwezig is in het land van herkomst.

Eiseres kan zich met dat besluit niet verenigen en voert in beroep aan dat zij wel degelijk vervolging dan wel een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM heeft te vrezen. Subsidiair is zij van mening dat zij uit humanitair oogpunt in het bezit van een vergunning dient te worden gesteld. Ter onderbouwing van haar standpunt voert eiseres in de eerste plaats aan dat het ambtsbericht waarnaar verweerder verwijst geen bronnen vermeldt en voorts dat de informatie uit genoemd ambtsbericht een rooskleuriger situatie schetst dan de dagelijkse praktijk in China. Zij verwijst daarbij naar een aantal door haar overgelegde stukken dat volgens haar voldoende aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid van de informatie in het ambtsbericht. Bovendien blijkt volgens eiseres uit het ambtsbericht dat ongehuwde moeders met een kind dat in het buitenland is geboren het juist heel moeilijk hebben bij terugkeer in China. Zij wijst daarbij onder meer op de zogenaamde 'social compensation fee' die betaald dient te worden om het kind te legaliseren.

3. De overwegingen

De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat eiseres onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Kern van het geschil is daarbij de vraag of verweerder had mogen afgaan op de informatie uit het ambtsbericht.

Het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw 2000, is geen onderwerp van geschil meer tussen partijen.

Ingevolge artikel 29 van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

(...)

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de

Zaaknummer: Awb 07/14204

blad 3

vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, van de Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 van het Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in China niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiseres, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

→ De rechtbank stelt vast dat verweerder in onderhavig geding op basis van het ambtsbericht tot het oordeel is gekomen dat eiseres bij terugkeer geen vervolging dan wel behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM heeft te vrezen en derhalve kan terugkeren naar het land van herkomst. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State kan een (individueel) ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van de informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en volledigheid ervan.

De rechtbank heeft in hetgeen eiseres heeft aangevoerd onvoldoende concrete aanknopingspunten gevonden voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van genoemd ambtsbericht. De rechtbank heeft daartoe het volgende overwogen.

De rechtbank kan eiseres niet volgen in haar stelling dat het ambtsbericht een afdoende bronvermelding ontbeert en overweegt daarbij dat in het ambtsbericht middels voetnoten wordt verwezen naar de geraadpleegde bronnen en dat voorts in hoofdstuk 6 van het ambtsbericht een verantwoording van alle geraadpleegde bronnen is neergelegd. Het feit dat niet bij alle passages in een voetnoot een expliciete bronvermelding is gegeven, kan derhalve niet tot de conclusie leiden dat bronvermelding ontbreekt.

Voorts overweegt de rechtbank dat het door eiseres overgelegde rapport van Amnesty International niet kan worden beschouwd als een dergelijk concreet aanknopingspunt, reeds omdat deze rapportage geen betrekking heeft op de positie van ongehuwde moeders, maar ziet op migratie van het platteland naar de stad en de problemen die daarbij worden ondervonden. Dit geldt evenzeer voor het rapport van M. Skalla uit 2004 dat betrekking heeft op in een gezin geboren illegale kinderen. Bovendien bevestigt dit rapport hetgeen in het ambtsbericht is vermeld over het betalen van een boete teneinde een kind alsnog te laten registreren. De rechtbank merkt voorts op dat het ambtsbericht van latere datum is dan het rapport van

Zaaknummer: Awb 07/14204

blad 4

M. Skalla zodat het reeds om die reden niet als een voldoende concreet aanknopingspunt voor twijfel aan het ambtsbericht kan worden beschouwd.

In het rapport van ACCORD zijn evenmin concrete aanknopingspunten te vinden die afdoen aan de conclusies van het ambtsbericht. Hierin is immers vermeld dat voor Chinezen in het buitenland de 1-kind-politiek niet geldt en dat Chinezen met meer dan 1 kind zonder problemen kunnen terugkeren. Voorts vindt er blijkens dit rapport in het algemeen geen discriminatie van alleenstaande vrouwen plaats. Weliswaar vermeldt het rapport dat alleenstaande vrouwen met kinderen juridisch en economisch in een ongunstiger positie verkeren dan alleenstaande vrouwen zonder kinderen, maar uit de desbetreffende passage blijkt dat het gaat om vrouwen die in China zwanger worden, hetgeen niet van toepassing is op eiseres.

Onder verwijzing naar een tweetal pagina's in het ambtsbericht (pagina 51 en 55) voert eiseres voorts aan dat er in China geen opvanghuizen voor alleenstaande (minderjarige) moeders bestaan, alsmede dat kinderen van onderwijs worden uitgesloten wanneer ouders hun kinderen niet hebben geregistreerd. Volgens hetzelfde ambtsbericht echter, kunnen alleenstaande (minderjarige) moeders hulp vragen bij het buurtcomité in de plaats van herkomst. Dit comité is uiteindelijk verantwoordelijk voor zorg en begeleiding. Het is de rechtbank gebleken noch aannemelijk geworden dat sprake is van omstandigheden die er toe moeten leiden dat eiseres niet terecht kan bij het buurtcomité in haar plaats van herkomst. Voorts is volgens het ambtsbericht registratie van een illegaal geboren kind wel mogelijk na betaling van een 'social compensation fee'.

Eiseres heeft tenslotte aangevoerd dat het betalen van de 'social compensation fee' voor haar onmogelijk zal zijn gelet op de enorme hoogte van het bedrag. Dit betekent dat zij bij terugkeer haar kind niet kan laten registreren en om die reden niet naar een normale school kan laten gaan. Hierdoor is sprake van ernstige discriminatie.

De rechtbank overweegt allereerst dat de eventueel door eiseres te betalen "social compensation fee" teneinde haar zoon te laten registreren, niet kan worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder -onder verwijzing naar ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 april 2004 en 30 mei 2005- gemotiveerd heeft aangevoerd dat de hoogte van de fee per provincie wordt bepaald en gerelateerd is aan het jaarinkomen van de betreffende ouder. Uit genoemde ambtsberichten blijkt tevens dat de fee soepel wordt toegepast, dat er een afbetalingsregeling kan worden getroffen en dat er kwijtschelding plaatsvindt. In hetgeen eiseres heeft aangevoerd heeft de rechtbank onvoldoende aanknopingspunten gevonden voor twijfel aan de informatie uit genoemde ambtsberichten. Eiseres heeft naar het oordeel van de rechtbank voorts niet aannemelijk gemaakt dat een dergelijke toepassing van het beleid voor haar niet zou gelden.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat eiseres niet dan wel onvoldoende heeft onderbouwd dat er daadwerkelijke concrete redenen zijn, gelegen in de haar persoonlijke betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat zij bij terugkeer naar China een reëel risico loopt op vervolging of op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Alles overziend concludeert de rechtbank dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugzending naar China gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging of een reëel

Zaaknummer: Awb 07/14204

blad 5

risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Evenmin is er aanleiding te oordelen dat verweerder zich ten onrechte zich op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. Hierbij overweegt de rechtbank dat de door eiseres aangevoerde omstandigheden geen verband houden met haar vertrek uit het land van herkomst.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat het bestreden besluit op goede gronden is genomen. Het beroep is ongegrond. Het bestreden besluit kan in stand blijven.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. De beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op **29 AUG 2007**

E. F. Hafkamp

Elferink

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **29 AUG 2007**

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5879 B	26 SEP 2007
ZAAKNR.	6881
AAN:	V!
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax verzonden: 070 365 1380

Groningen, 26 september 2007

Inzake /IND
Onze ref. : AE/200700748
Uw ref. : -
Betreft : Hoger beroepschrift

Hoogedelgestrenge heer, vrouwe,

De in de aanhef genoemde mevrouw, van Chinese nationaliteit, hierna te noemen appellante, ten deze woonplaats kiezend ten kantore van mr. A.M.I. Eleveld, Zuiderpark 15, postbus 604, 9700 AP te Groningen, die verklaart uitdrukkelijk en bepaaldelijk door appellante te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroep en als haar gevolmachtigde zal optreden met het recht van vervanging, heeft op 3 januari 2005 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel, welke aanvraag bij besluit van 2 maart 2007 werd afgewezen. Op 30 maart 2007 werd beroep aangetekend tegen het afwijzende besluit. Het beroep werd behandeld ter zitting van 21 augustus 2007. Bij uitspraak van 29 augustus 2007, verzonden eveneens 29 augustus 2007, werd het beroep ongegrond verklaard (productie 1).

Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en voert daartoe het volgende aan.

Grief 1:

Appellante is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat appellante onvoldoende concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht.

Toelichting

'De rechtbank heeft in hetgeen eiseres heeft aangevoerd onvoldoende concrete aanknopingspunten gevonden voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van genoemd ambtsbericht'.

Appellante heeft aangevoerd dat de bronvermelding in het ambtsbericht onvoldoende is. Zij stelde dat – nu het ambtsbericht een te rooskleurig beeld schetst van de dagelijkse praktijk in China (voor wat betreft hulp door het buurtcomité en het recht op een bijstandsuitkering) – het temeer van belang is dat naspeurbaar is op welke bronnen de betreffende passages van het ambtsbericht zijn gebaseerd. Het gaat om essentiële passages die in de jurisprudentie veelvuldig worden aangehaald door zowel de

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

asielzoeker als door verweerder. Om die reden is inzicht in de totstandkoming van de betreffende passages noodzakelijk. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de conclusie niet kan zijn dat bronvermelding ontbreekt. De rechtbank heeft hier onvoldoende gemotiveerd waarom appellante, die aanvoerde dat sprake is van te optimistische berichtgeving in het ambtsbericht, niet gelijk heeft met haar stelling dat bij cruciale passages een inzichtelijke bronvermelding noodzakelijk is.

Daarnaast stelt appellante dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat appellante haar vrees voor vervolging dan wel het risico dat zij loopt op schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt, nu de rechtbank in een eerdere uitspraak van dezelfde rechtbank (overgelegd als bijlage bij de zienswijze van 24 november 2006) heeft overwogen dat verweerder ten onrechte ervan uitgegaan is dat eiseres in die zaak over voldoende financiële middelen kon beschikken en dat voorts niet blijkt dat ontheffing kan worden verkregen van de plicht om een social compensation fee te betalen en dat het bovendien onduidelijk is hoe hoog een eventuele bijstandsuitkering zou zijn. Ook is onduidelijk, zo oordeelde de rechtbank, uit welke hulp de hulp van het buurtcomité precies zou bestaan, temeer daar ongetrouwde moeders in China – volgens het ambtsbericht – een vrijwel onbekend fenomeen zijn.

Om deze redenen meent appellante dat zij wel degelijk concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd die leiden tot de conclusie dat getwijfeld kan worden aan de juistheid van het ambtsbericht.

Mitsdien verzoekt appellante uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en op grond hiervan:

- I) De uitspraak van de arrondissementsrechtbank te Den Haag, zittingsplaats Almelo, van 29 augustus 2007, verzonden 29 augustus 2007, Awb 07/14204 geheel of gedeeltelijk te vernietigen;
- II) De Staatssecretaris van Justitie te veroordelen tot betaling van de kosten van dit geding.

Hoogachtend

A.M.I. Eleveld

Producties:

- 1) bestreden uitspraak

